

*Mașina era înfierbântată de soare și mi-am retras degetele de pe caroserie, strecurându-mă pe lângă ea. Nerăbdarea îmi învăluia trupul ca o a doua aură. Aplecată de spate și mergând tiptil, mă țineam după Josh — care, în prima lui zi de școală, purta o cămașă băgată în blugi —, croindu-ne drum prin parcare, către camionul lui. Da, era prima zi de școală, și da, chiuleam, dar oricum în prima zi nu *se făcea* nimic. În plus, mi-am zis că serafimii mă vor ierta; urma să încerc să salvez unul dintre sufletele lor însemnate.*

Josh s-a oprit și s-a întors cu fața la mine, stând pe vine în spatele unui Mustang roșu, apoi și-a dat la o parte părul blond care-i intra în ochi și a zâmbit. Evident, nu era prima dată când chiulea. Și eu o mai făcusem, dar niciodată în gașcă. I-am zâmbit la rândul meu, dar, când Josh a privit peste umărul meu, zâmbetul i-a pierit.

— O să fim prinși din pricina ei, a bombănit.

Adidașii mei galbeni — cu șireturi imprimare cu cranii și oase încrucișate — au scrâșnit pe asfalt când m-am răsucit și eu să văd la ce se uita. Barnabas se ascundea printre mașini; ochii îi erau serioși, iar chipul, aspru. Nakita se plimba însă agale, legănându-și brațele, perfecțiunea întruchipată. Purta una dintre perechile mele de blugi de marcă și un maiou scurt de-al meu și arăta mai bine decât aș fi reușit eu vreodată, cu părul ei brunet și strălucitor și unghiile negre sclipind în lumina minunată a soarelui. Nu și le dăduse cu oja; așa erau ele. În mod normal, aș fi urât-o pe Nakita pentru că arăta așa, dar spintecătoarea întunericului n-avea habar cât era de frumoasă.

Stând pe vine lângă mine, Barnabas s-a încruntat; mirosea a pene și a floarea-soarelui. Îngerul care se dădea elev în clasa a douăsprezecea, îmbrăcat cu blugi negri, decolorați, și un tricou și mai decolorat imprimat cu o trupă oarecare, decăzuse de două ori: o dată fusese izgonit din rai cu cine știe câte mii de ani în urmă, iar acum din cauză că schimbase tabăra în mijlocul războiului din Ceruri.

— Nakita n-are nici cea mai vagă idee cum să facă asta, a bodogănit spintecătorul, dându-și la o parte de pe față buclele castanii și mijindu-și ochii.

Cei doi se aflaseră în tabere opuse ale războiului din rai și nu le trebuia mult ca să se calce reciproc pe nervi.

Am tresărit și i-am făcut semn Nakitei să se lase pe vine, dar ea a continuat să meargă normal. Nakita era gardianul meu oficial, investit de către serafimi.

Teoretic, fiind cronometrul întunericului, îi eram șefă. Deși eu eram cea deșteaptă când venea vorba de cele

lumești, ea îmi cunoștea munca și ce-ar fi trebuit să fac. Problema era că n-aveam de gând să procedez conform indicațiilor cerești. Aveam alte idei în minte.

— Lasă-te în jos, neroado! a șuierat Barnabas, iar fata micuță, frumoasă și mortală s-a uitat nedumerită în spatele ei.

Pe umăr ținea geanta modernă pe care i-o dădusem de dimineață, ca să-i completeze ținuta. Se potrivea cu sandalele roșii și era goală-goluță, dar insista s-o poarte după ea pentru că i se părea c-o ajută să se integreze în peisaj.

— De ce? s-a mirat ea, apropiindu-se. Dacă-ncearcă cineva să ne oprească, îl spintec pur și simplu.

„Îl spintecă?”, mi-am zis, străbătută de un fior. Nu se afla pe Pământ de prea multă vreme. Barnabas se acomodase mai bine, căci fusese izgonit din rai înainte de ridicarea piramidelor, din cauza credinței sale în liber-arbitru, nu în soartă, însă Nakita îmi spusese odată că umbla vorba că fusese alungat fiindcă se îndrăgostise de o muritoare.

— Nakita, am spus, trăgând-o de braț când s-a apropiat, iar ea s-a lăsat ascultătoare pe vine, fluturându-și pletele. Nu mai folosește nimeni cuvântul ăla.

— E un cuvânt foarte bun, s-a burzuluiit ea.

— Ce-ai zice să plesnești oamenii, în schimb? a propus Josh.

Barnabas s-a încruntat.

— Nu-i da apă la moară, a mormăit el.

Nakita s-a ridicat.

— Ar fi cazul să mergem, a zis ea, privind în jur. Dacă nu-l poți convinge pe cel însemnat să aleagă o cale mai bună

înainte ca Ron să trimită un spintecător al luminii ca să-l țină în viață, o să-i iau sufletul ca să i-l salvez.

Zicând acestea, a pornit-o spre camionul lui Josh. „A-i lua sufletul” era un mod mai plăcut de a spune „a omorî”. M-au copleșit deodată proporțiile uriașe a ceea ce încercam să fac, și umerii mi s-au lăsat.

Eram noul cronometror al întunericului, dar, spre deosebire de cel de dinaintea mea, eu nu credeam în soartă. Ci în liber-arbitru. Întreaga situație era o glumă de proporții cosmice — asta în afară de micul detaliu că eram moartă. Fostul cronometror al întunericului a crezut că dacă mă va omorî pe mine, cea despre care se prezisese că-l va înlocui, va obține nemurirea. Nimeni nu știuse cine eram de fapt, iar când au aflat, era prea târziu ca să mai schimbe ceva — și-așa m-am pricopsit cu această sarcină până ce aveam să-mi găsesc corpul adevărat și să rup legătura cu amuleta care mă menținea în viață în lipsa lui.

Josh s-a ridicat și a aruncat o privire spre intrarea în parcare prin geamurile Mustangului.

— Haide! S-ajungem la camion înainte să ocupe scaunul din față. N-am de gând să conduc cu ea în dreapta.

Am pornit-o după ea, cu genunchii îndoiți și rămânând pe vine. Barnabas era mult mai bun decât mine la toată treaba asta cu salvarea sufletelor — știa cum să-și folosească amuleta și avea experiență să-i găsească pe oamenii însemnați să moară prematur ca să poată fi salvați de spintecători asemenea Nakitei. Faptul că trecuse în tabăra cealaltă ca să rămână alături de mine era la fel de ciudat ca alegerea mea

pe post de nou cronometror al întunericului. Poate că vina îl ținuse aproape de mine, căci nu reușise să mă mențină în viață când mi se stabilise moartea. Sau poate furia pe fostul lui șef, Ron, cronometrorul luminii, care ne mințise pe amândoi ca să obțină supremația. Sau poate Barnabas își imaginase că dețin răspunsurile la întrebările pe care le iscase trădarea lui Ron. Oricare-ar fi fost motivul, mă bucuram că Barnabas se afla acolo. Niciunul dintre noi nu era de acord cu obiceiul celor din Ceruri de a omorî pe cineva înainte de a face ceva rău, dar dacă îmi fusese sortit să devin noul cronometror al întunericului, câștigarea loialității lui Barnabas nu era nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut face. Nakita n-avea încredere în el și-l considera a fi spion.

— Ăăă, oameni buni! a rostit Josh și am încremenit când am observat încotro se uita: la mașina de poliție parcată în fața școlii.

Lângă ea stătea o femeie îmbrăcată în uniformă, cu mâinile în șolduri și privind în direcția noastră.

— La naiba! am icnit, ghemuindu-mă la pământ.

Josh m-a urmat imediat, iar Barnabas oricum nu se ridicase mai sus de plafonul mașinii.

— Jos! i-am șuierat Nakitei și am tras-o spre asfalt.

Inima îmi bătea cu putere. OK, știu. Eram moartă, dar ia încercați să-mi convingeți și mintea de asta. Credeam că sunt vie și, având și iluzia tactilă a unui corp, cine eram eu să mă contrazic? Era stânjenitor. Dacă stăteam liniștită, nu simțeam nimic, dar în clipa în care mă agitam, amintirea pulsului mi se activa. Era cumplit de nedrept că trebuia să

am de-a face cu toate consecințele fizice ale fricii când eram deja moartă, dar măcar nu mai transpiram.

Stăteam cu spatele lipit de mașina după care ne ascundeam.

Lângă mine, Josh părea îngrijorat.

— E Levy, polițista. Crezi că ne-a văzut? am șoptit.

Absolut grozav — eram deja în vizorul femeii. Mă urmărise când mersesem cu viteză prea mare spre spital, cu două săptămâni în urmă, când Nakita aproape că-l omorâse pe Josh. Mda, îl spintecase, dar numai pe jumătate. Nu m-aș fi aventurat să-i numesc prieteni, dar măcar Nakita nu mai încerca să-l ucidă pe Josh.

Ghemuită în fața mea, Nakita a dat să se ridice.

— O s-o plesnesc!

— Nu! am strigat deodată eu și Barnabas, trăgând-o înapoi în jos.

Josh trăgea cu ochiul prin geamurile mașinii.

— A plecat.

„Pui de cățeluși morți! Cum să salvez viața unui tip când nu reușesc nici măcar să mă strecur afară din parcarea liceului?” Le spusese serafimilor că, dacă reușeam să stau de vorbă cu el — cel însemnat —, atunci va lua o decizie mai bună și nu va fi nevoie să moară ca să-i fie salvat sufletul. Cel mai probabil, era șansa mea de a demonstra că ideile mele ar putea să meargă. Nu voiam să pierd ocazia ajungând prea târziu. Și nici s-o dau în bară pentru că trebuia să stau în detenție la școală — și-apoi în camera mea, după ce avea să afle tata.

Mi-am strâns amuleta în pumn și grijile mi s-au accentuat. *Ar trebui* să pot opri timpul în loc cu ajutorul pietrei negre din mijlocul ei, să devin invizibilă și să fac tot felul de alte lucruri, însă ultima oară când făcusem experimente, aproape că mă distrusesem. Dar și dacă nu făceam nimic...

Barnabas mi-a cuprins mâna cu a lui, iar acum țineam amândoi piatra neagră și lucioasă care mă făcea să par a fi în viață, și m-am întors spre el, clipind surprinsă.

— Mă ocup eu de asta, a spus el, iar ochii căprui și profunzi îi erau compătimitori.

Am deschis gura și am dat aprobator din cap. Nu eram nevoită să fac totul singură. El și Nakita se aflau acolo ca să mă ajute până ce mă descurcam pe cont propriu. A observat cât eram de recunoscătoare și a zâmbit, apoi s-a ridicat și și-a desprins mâna de a mea.

— Tu? a strigat Nakita, ridicându-se la rândul ei. Dacă spintecă cineva ceva, eu voi fi aceea!

Josh a oftat.

— Iar încep.

Pe chipul lui Barnabas se citea iritarea, dar a făcut ochii mari când a privit în spatele ei. M-a surprins sunetul sec scos de cineva care-și dregea glasul și m-am ridicat în picioare când am observat-o pe polițista Levy, cu mâinile încă proptite în șolduri și cu o expresie dezamăgită pe față.

— Nu e cam devreme pentru o excursie cu clasa? s-a interesat ea. Arăta prea tânără ca să fie polițistă, dar privirea care părea să spună „lăsați tâmpeniile” impunea un respect care intra în contradicție cu tunsoarea șic și silueta zveltă.

— Ofițer Levy! am zis, simțindu-mă cam aiurea în vreme ce-mi scuturam fusta de praf.

Era neagră, iar pe poale avea un model cu cranii și oase încrucișate. Se asorta cu șireturile de la adidași. În combinație cu dresurile negre, ansamblul era excentric, dar mă caracteriza întru totul.

— Uau, ce mă bucur să vă văd! Nu știam că sunteți repartizată aici, am continuat.

Glasul mi s-a stins și nimeni n-a mai zis nimic, în vreme ce ea ne privea pe rând.

— Ah, luam ceva din camioneta lui Josh, am mințit eu, uitându-mă la mașina aflată la două rânduri mai încolo — două rânduri și șase ore mai încolo. *La naiba!*

Avea sprâncenele ridicate și și-a desprins mâinile din șolduri.

— Josh, Madison... iar voi doi sunteți...? a întrebat ea.

— Barney s-a prezentat Barnabas, fără să ridice privirea, iar ochii i-au lucit argintiu.

Îi zisese numele pe care-l foloseam eu când eram supărată pe el, ceea ce-mi dădea de înțeles că era enervat pe sine însuși.

— Iar tu, domnișoară?

— Nakita, a spus cu îndrăzneală spintecătoarea întunericului, pipăindu-și amuleta de parcă s-ar fi pregătit s-o folosească.

— E sora mea, a adăugat Barnabas, trăgând-o aproape de el, astfel încât polițistei Levy să i se pară că o îmbrățișează din lateral, dar eu știam că de fapt îi atrăgea atenția să

aibă grijă cum se poartă. Problema era că amândoi se credeau a fi șeful haitei, iar asta n-a făcut decât să înrăutățească situația când ea l-a îmbrâncit la o parte.

— Ne-am transferat din Danemarca, a continuat, iar eu i-am aruncat o privire surprinsă.

„Parcă erau din Norvegia...”

— Și stau la mine, am intervenit.

Polițista Levy a părut să se relaxeze, aparent mulțumită de aerul nostru descurajat.

— Dacă mai încercați să faceți de-astea, o să vă pun sub supraveghere, a spus ea, retrăgându-se și făcându-ne semn spre școală. Înăuntru. Cu toții! N-am de gând să vă fac greutate din prima zi de școală. Dați-i drumul, a zis, mânăndu-ne înaintea ei, și am pornit-o cu toții.

— Scuze, a murmurat Josh când am ajuns în dreptul lui, dar nu mi-am dat seama dacă i se adresa polițistei Levy sau mie.

Eram dezamăgită, ba chiar puțin disperată. O auzeam pe polițista Levy în spatele meu și mi s-a ridicat părul pe ceafă.

„N-o să mergem în liniște, nu-i așa?”, m-am gândit, dar, când l-am surprins pe Barnabas făcându-mi cu ochiul și zâmbindu-mi șmecherește, m-am lăsat cuprinsă de nerăbdare.

— Mergi înainte, a mimat el, apoi a tras-o pe Nakita de braț, ca să ajungă în rând cu Josh și cu mine.

Am zâmbit când ea a protestat înăbușit, în vreme ce Barnabas și-a apropiat capul de al ei și a convins-o să n-o spintece pe femeie.